





# Iedere stad, ieder dorp heeft zijn gepolijste groenstroken

In Oranjewoud onder Heerenveen loopt een man door een tuin zoals Godzelf die gewild heeft. En terwijl zijn vingers langs de glanzend-gladde stammen van berken en abelen glijden, bezweert hij mij: „Laten de mensen toch hun motormaaier in de schuur zetten. En laat ze ophouden, vandaag nog, met dat zinloze wieden, schoffelen en sproeien. Laat ze op het lapje grond rond hun voordeur niet langer de wet voorschrijven aan de natuur, maar laten ze liever eens gaan, gehoorzamen aan de regels die de natuur zelf uitvaardigt.”

Verwacht hem nooit met een spa in de hand om op zijn eigen 1500 vierkante meters te gaan spitten, 46-jarige L. G. le Roy, Amsterdammer die aan de Haagse academie voor beeldende kunsten, vormgeving en kunsttheorie studeerde en die nu aan de Prins Bernhardweg 25 achter een verbouwde boerderij bewijst dat bloemen en planten ook zonder kunstmest groeien willen en in een weelde, die tropische uitbundigheid gaat aannemen.

Als bezoekers hem vragen — Daar gaan zeker heel wat uren in zitten, in zo'n minipark? zegt hij: „Nee, hoezo? Ik hoef nooit in mijn tuin te werken. Het is de natuur, die dat voor me doet. De rupsen en de slakken houden het voor me schoon. En de regen en

de zon zorgen voor de groei. Wat zal ik met een gieter of een tuinslang manipuleren? Waarom zal ik met mijn grove knuist de ballen van het natuurlijke evenwicht laten doorsleaan? Wat heb ik van doen met de codex van Linnaeus?”

Sinds hij er acht jaar geleden kwam, op die uitgediende boerderij en hij er een tuin aantrof even kaal en kil als er tienduizenden zijn in dit land, vestigde hij er zijn hoofdkwartier voor wat zou worden zijn eigen kleine koude oorlog tegen de landschapmakers

Advertentie

**GRIT**  
KONTAKTLENSPECIALIST  
LANGE ELISABETHSTRAAT 1  
OUDEGRACHT 21 TEL. 15361

machines alsof het gaat om renaissance. Hun methodiek is een blauwdruk van wat de bouw met onze huizen doet. Als de woningschaarfe ons dwingt tot efficiëntie, wil ik daar nog in berusten. Maar als het over ons openbaar groen gaat, eis ik dat ze hun gezonmaaiers afdanken. En als dat het einde mocht betekenen van onze lokale plantsoendienst van de mens voor mij meer gewicht hebben dan de overlevingskansen van die diensten.”

Le Roy over onze plantsoenarbeiders: „Voor die mensen zal het wel handzaam zijn, te werken volgens het boekje. Afwijken van het obligate stramen vergt nadenken, initiatief. Maar wat ik wil — de natuur zelf het laatste woord geven is niet zo ondoorzichtig.”

## Gazonmaaiers afdanken

Le Roy over onze plantsoenen: „De architectuur daarvan is in de vorige eeuw blijven steken. Mannen in pilo-pakken leggen grasvelden aan als planken. Zij plegen reïncultuur volgens richtlijnen van de Beplantingsdienst die deel is gaan uitmaken van het ambtelijk apparaat. Maar al houden ze zich stijf aan hun paragrafen, zij zullen nooit voldoen aan de eisen die de stad van nu is gaan stellen. Zij werken met

de akker was goed, het hoorde er. Maar de trekker en de combiner horen er niet. Of de machine die in hoog tempo kunstmest uitspuwt over de voren. Dat paard in de velden werd gevoed door de grond en zijn mest werkte mee aan het vruchtbaar maken daarvan. De machine wordt aangedreven door wezensreemde krachten en zijn uitlaatgassen komen het milieu waarin hij werkt niet ten goede.”

Le Roy over de tuin van het gezin dat er vreugde aan wil beleven: „Ik zeg niet zonder meer laat alles maar vegeteren zoals het er bij staat. Maar ik vind wel dat de man of vrouw die tuinieren wil op een andere stoel moet gaan zitten. Wie in zijn tuin werkt heeft zijn methodiek van de boer afgekeken. Hij ziet hem maaien, spitten, sproeien. En hij doet hem dat op het eigen grondgebied na. Alsof hij, net als de boer, produktie moet halen. Maar moet hij dat? Hij is toch geen boer. En hij heeft met diens arbeidsmethoden niets te maken. Hij wil zijn tuin tot bloei brengen. Wat doet hij dan? Hij zorgt er voor dat voor de natuur de voorwaarden geschapen worden die groei en bloei mogelijk maken. Hij leunt gewoon tegen de natuurkracht aan.”

Le Roy over zijn eigen tuin: „Toen ik hier kwam was de grond hard als beton. Maar ik ben niet gaan graven en spitten. Wie daaraan begint kan aan het spitten blijven. Ik ben gaan aanplanten, zoveel mogelijk. En in zo groot mogelijke verscheidenheid. Dat maakt de flora krachtig. Wie een bos vol dennen heeft wacht een ramp als de dennen scheerder zich er op werpt. Maar als een bos allerlei soorten bomen heeft kan het desnoods die dennen missen zonder dat het woud er zelf aangaat. Ik ben er van overtuigd dat het geheel sterk wordt naarmate de diversiteit vergroot wordt.”

Le Roy over de experts: „Er

de slakken die dat doen. Nee, ik grijp niet naar de insecticiden. En de vijfhonderd tot zeshonderd soorten planten die bij mij bloeien, handhaven zich zonder het welslagen is het micro-klimaat. Dat is het fundament, vanwaar uit gaat de natuur werken.”

Le Roy over de oorzaken van de „evenwichtsstoornissen” ten